

NAGY ADÁM – TRENGSÉNYI LÁSZLÓ – VESZPRÉMI ATTILA

A PÁL UTCAI KÜLDETÉS

NAGY ÁDÁM – TRENCSENYI LÁSZLÓ – VESZPRÉMI ATTILA

A PÁL UTCAI KÜLDETÉS

* MENTSÜK MEG ERNŐT! *

ATHENÆUM

Copyright © Nagy Ádám, Trencsényi László, Veszprémi Attila, 2020
Copyright © Molnár Ferenc örökösei, 2020

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 293 949 0

Felelős kiadó: Dian Viktória
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztette: Dávid Ádám
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

KEDVES OLVASÓ!

Ez a lapozgatós könyv Molnár Ferenc híres regénye, *A Pál utcai fiúk* alapján készült. Bárki játszhat vele – az is, akinek Nemecek, Boka, Áts Feri és a többiek története ismeretlen, és az is, aki már olvasta vagy látta valahol.

Könyvünk nem törekszik arra, hogy az ismert Molnár Ferenc-történetet mesélje újra. Lehet, hogy ez fog történni – de lehet, hogy minden másképp alakul. *Hiszen te, aki olvasol, döntéseiddel alakíthatod a történéseket.*

A könyvben gyerekek, kamaszok küzdenek majd a szabad térhez való jogukért a százhusz évvel ezelőtti Budapesten. Egyikük te leszel: Nemecek Ernő.

A kezdeti kihívások: visszaszerezni az ellenségtől a Pál utcaiak zászlaját, megóvni a közös játék terét, a *grund*nak nevezett hatalmas fatelepet – leginkább pedig elkerülni a tragikus véget, azaz: életben maradni.

A könyv nem tartalmaz oldalszámokat. Szöveges elemek közt lapozgatva haladhatsz a történetben. Az elemeket 1-től 300-ig számoztuk meg. Amikor döntened kell, jelöljük, melyik elemhez kell lapoznod, hogy a történetet a döntésed szerint folytathasd (például más számhoz kell lapoznod, ha úgy döntesz, elbújsz valaki elől, mint akkor, ha összeszólalkozol vele).

Előfordulhat, hogy döntéseid nyomán mind jobban körülvesznek a régi Budapest színei, hangjai, nyomora és luxusa, régimódi házai és megújuló épületei, létesítményei, lóvasútjai és villamosai; vagy egy időre elhagyod a várost. A barátaidon és ellenségeiden kívül ismeretlenekkel is találkozhatsz; barátságos vagy épp bosszantó figurákkal, akik a figyelmedet akarják (vagy te az övéket). Ha az új helyzetekben el akarsz igazodni, itt is felelősségteljesen döntened kell, hogy mit teszel.

Persze nem lesz minden döntés élet-halál kérdése. Megteheted, hogy szinte akarat nélkül sodródsz a történetben. Csaknem minden kihívás előtt megválaszthatod: egyáltalán akarsz-e vállalni. Járd bátran a saját utad.

A játékot az 1. elemnél érdemes kezdeni. Segítségül megtalálod a korabeli Budapest egyszerűsített térképét, és a Fűvészkert, valamint a grund alaprajzát. Ha egy, ma már nem használatos kifejezéssel találkozol, a kötet végén lévő *Pufipédia* fogja elmagyarázni annak jelentését.

Esetleg fontold meg a következőket is:

Játékosként a döntéseid vezethetnek olyan következményekhez is, amelyek nem tetszenek majd neked. Lehet, hogy elvész a zászló, a grund eltűnik, vagy Ernő meghal. De ez most csak játék, amelyben bármikor újrakezdheted a történetet, új ötleteket próbálhatsz ki, kísérletezhatsz.

Azt, hogy a történet miként alakul, erősen meghatározza a te leleményességed, kíváncsiságod, együttérzésed, de a haragod és az ellenállásod is. Ezekkel segíted a döntéseket, hogy Ernő mit tegyen, hová menjen, kivel kössön szövetséget, vagy kit kerüljön el.

Legtöbbször nincs „magától értetődően jó” elhatározás, és a „biztosan rossz” döntés szintén nagyon ritka. Számos alkalommal előfordulhat az is, hogy egyszerűen fogalmad sincs, mit volna észszerű tenni. Viszont minden lépésnek következményei vannak a könyvben – még ha nem is feltétlenül rögtön. Ezekből aztán a legtöbbször új helyzetek, új elágazások, új választási lehetőségek, új döntések sarjadnak.

A döntéseid meghatározzák mások reakcióit is. Ha elutasítod a másikat, számíthatsz rá, hogy ő sem lesz olyan barátságos veled. Ha szövetségeseket keresel, nagyobb eséllyel lesznek társaid. És így tovább. Persze érhetnek e tekintetben meglepetések, sőt lehetségesek a csapdahelyzetek is. Ahogyan ez tapasztalataink szerint az életben szintén sokszor így adódik.

Szóval, olyankor érdemes leülni ehhez a könyvhöz, amikor magaddal is szembesülnél.

Kalandra fel!

A Szerzők

A TÖRTÉNET KEZDETEKOR

1900-at írunk. Nemeček Ernő a budapesti Lónyay Utcai Református Gimnáziumba jár. Negyedik évfolyamos, azaz 13–14 éves fiúk veszik körül.

Sokan az osztályból Pál utcai fiúknak nevezik magukat. Szinte mindennap a Pál utca és a Mária utca sarkán álló óriási üres telekre járnak együtt labdázni – főleg métázni. Maguk közt úgy hívják ezt a telket: *a grund*. Az egyetlen tágas, üres tér közel és távol, ahol kedvükre élhetnek, játszhatnak. Kicsit olyan ez, mint a szabadság, talán valóban az is.

A telket fából ácsolt palánk veszi körül. Ha bemegyünk a kiskapun a Pál utca felől (a grundnak egy másik bejárata is van, a Mária utca irányából), aztán átvágunk a hatalmas, poros játéktéren, a hátulsó udvarrészen magas, lapos tetejű farakások közé érünk. Ezek azért sorakoznak itt, mert amíg a telek üres, a tulajdonos bérfűrészelést működtet. Az elülsőket a Pál utcaiak saját piros-zöld zászlóikkal díszítik, felmásznak rájuk, és *erődnek* nevezik őket. Háborúra készülnek, arra, hogy előbb-utóbb meg kell védeni, ami az övék. Főként egy másik csapattól – a vörösingesektől – tartanak, akik jobbára a Józsefvárosi Reálgimnáziumba járnak.

A Pál utcaiak közt – ahogy az osztályban is – Boka János amolyan elnökfélének számít. Boka magas, egyenes tartású, csöndes, komoly gyerek. Szeretik őt, és többé-kevésbé mindenki hallgat is rá. Egyedül Geréb Dezső az, aki időnként türelmetlennek és haragosnak tűnik vele szemben, legalábbis mostanában. De hát mostanában mindenki egyre feszültebb, hiszen sokasodnak a készülődő támadás jelei. Minden Pál utcai érzi, hogy ez a vihar előtti csend.

Ernő alacsony, vézna fiú. A katonai rangsorban – mert ez a fajta rangsorolás a Pál utcaiak körében egyre népszerűbb – ő az egyetlen közlegény, mindenki más kapitány. Ernőnek mégis mindene a grund. Annak ellenére, hogy sokszor félretolják, kinevetik vagy ugráltatják őt, eddigi életében itt érezte magát a leginkább szabadnak. És reménykedik abban, hogy egyszer majd ő is kapitány lesz.

Ernő bőrébe egy tavaszi kora délutánon bújsz bele.

Az iskolában vagy, természetrajzórán ülsz. Ez aznap az utolsó tanítási óra.

És most lapozz az 1-re!

Az osztály halkan szöszmötöl, fészkelődik a padokban. Ma képtelenség nyugton maradni. Ez már az igazi budapesti tavasz, a terem ablakai tárva-nyitva. A tanári asztalnál zajló kémiai kísérlet feltűnően unalmasnak mutatkozik ezen a délutánon. Ott elől Rác tanár úr is tudja ezt, de azért próbálkozik: végre felvillan, és zöldes lánggal égni kezd a Bunsen-lámpa a kémiai reakció bizonyítékaként. Csak ez *most* nem érdekel senkit. Látni sem nagyon lehet azt a lángot ilyen messziről. Odakint verőfény, távoli zene, valami furcsa dallam: egy verklis vagy kintornás tekergeti a hangszerét valahol. Az udvari fák illata is hozzátok törekszik.

Te is ott ülsz az egyik padban.

Ma mesélhivallód lesz a többieknek. Legalábbis a Pál utcaiak közül azoknak, akik mindennap a grundra járnak, nem csak időnként. Ők: Boka, Geréb, Csónakos, Csele, Kolnay, Barabás, Weisz, Richter és Leszik.

És persze te magad. Nemecek Ernő, a csapat teljes jogú tagja – aki ebbéli jogában azért sokszor kételkedik. Egy kicsit nehéz ugyanis a többiekkel. Valahogy sokszor vagy magányos – még ha ezt nem is akarsz kimutatni.

De akkor is el kell mondanod, mi történt tegnap. Tegnap megrabol-tak a Múzeumkertben. Néhányuknak már említetted, de még nem volt időtök megbeszélni. Majd óra után.

Egy papírgombóc gurul melléd. Felkapod, kibontod. „Délután háromkor közgyűlés a grundon. Add tovább Bokának.” A levél Kolnaytól jött, és természetesen csakis a Pál utcaiakra tartozik. Összegyűröd, majd továbbgurítod Bokának, az első pad felé.

A kicsöngetés megváltást jelent. Rác tanár úr nem tartóztat senkit, reménytelen volna, az iskolában mindenütt diákcsoportok özönlenek ki a termükből, az áradat a kijárat felé hömpölyög. Kint az utcán izgatottan csoportosulnak köréd a társaid – és akkor elmeséled, mi történt.

Tegnap a Múzeumkertben golyóztatok páran – Pál utcaiak – üveg-golyókkal, ahogy szoktatok. A golyó itt játékszer és a játék tétje is. Felváltva, nagy figyelemmel kell gurítani a kissé egyenetlen talajon. Az nyer, aki végül a legközelebb gurít az első golyóhoz. Akkor bezsebelheti az összeset. Ezek a portól, kavicsoktól érdes, barázdált üveg-golyók belül színesek, művésziek és szabálytalanok. Mindegyik más és más. Együtt meg: akár egy festmény. Egy-két izgalmasabb gyűjteményt az egész iskolában körülcsodálnak. És tegnap délután te nyertél vagy tizenöt darabot. Ilyen még nem volt, amióta játszol.

De amikor odaguggoltál, hogy fölmarkold őket, egy elnyűtt cipő lépett a kezedre. Az, aki viselte, még rá is nehezedett. Felnéztél, a fájdalomtól sziszegve hunyorogtál a napfénytől. Egy magas, széles vállú fiú állt feletted. Az öccse kissé hátrébb.

Ők voltak a Pásztorok. A Pál utcaiak ellenségeinek, a vörösingések csapatának két tagja. Nagyobbak, mint ti, és szűkszavúak, félelmetesek.

„Einstead” – mondta mély hangon a nagyobbik Pásztor. Még maroktad volna az üveggolyókat, de nem lehetett. Vagy az ujjaid roppannak, vagy engedsz. Engedtél. Akkor a Pásztorok egyszerűen fölszedték a színes kupacot, és távoztak.

Ez történt.

Végignézel a fiúk arcán. Akik ott voltak veled, páran, hallgatnak. A többiek azonban dühösek lesznek. Nem először alázzák meg a vörösingések a Pál utcai fiúkat. És nem először fenyegetik őket.

– Boka nem csinál semmit, pedig ez már szemétség – mondja hirtelen Geréb. – Valamit csinálni kell! Te meg, Nemecek, ilyenkor legalább egy harapást a lábába.

Meglepődve és megsértve nézel rá. Harapás? Na és persze Geréb se merne pont a Pásztorokkal kezdeni.

Szétváltak. Ki-ki megy az útjára: közönyösen, háborogva vagy elkeseredve.

Érzed, hogy ma délután történnie kell valaminek.

Ha szeretnéd ráérősen elolvasni, mi történt veled még a közgyűlés előtt a grundon – mintha egy film lassabb sodrású kezdőképeit néznéd –, lapozz a 2-re!

Ha röviden szeretnél olvasni erről, és aztán vetnéd be magad a döntések sűrűjébe, lapozz a 3-ra!

Fél háromkor érsz a grundra. Még senki sincs ott. Janót, a fatelep őrét nem látod, de a kutyája, Hektor csaholással jelzi, hogy valami baj van. Az egyik farakásnál valami vörösen megvillan.

– Ki van ott? – kiáltod.

Semmi válasz. Odaszaladsz, és mászni kezdesz, fel a rakás tetejéig. Már látod is, ki áll odafenn: Áts Feri, a vörösingesek vezére. Óriási, vállas fiú. Megdermedsz. Ő elvigyorodik, egy mozdulattal letöri a zöld-piros Pál utcai zászlót az erőd sarkáról, aztán gúnyosan feléd hajol:

– Ne félj, Nemecek!

Leugrik az erődből, és eltűnik. Talán a Mária utcai kiskapu felé.

Tudod, mit jelent a zászló ellopása. A vörösingesek törzshelye, a Fűvészkert gyönyörű dzsungel – csak labdázni, métázni nem lehet ott; nincs hozzá hely. Hát tőletek fogják elvenni a grundot labdaterületnek. Áts Feri ezt üzenté meg.

* * *

Három óra körül a Pál utcai fiúk egymás után megérkeznek a grundra, és leülnek a palánk tövébe. Csónakos bicskával farigcsál valamit, Kolnay Barabással veszekszik, gesztikulálnak, vitáznak. Talán a gitt-egylet ügyében.

Ó, igen, a gitt-egylet! Kolnay, Barabás, Weisz, Richter, Leszik, Csele – és temagad! Az egylet célja: frissen tartani az egyleti gittet, azt a kulimászt, amit az üveges bepaszíroz az új ablaktáblák illesztéseibe – aztán az ember a körmével kiszedi onnan. (És rendszeresen rágni kell, különben kiszárad!) Az egyletben te vagy a titkár. Ez a legalacsonyabb rang.

Várod, hogy észrevegyék a középső erődön a zászló hiányát, de senki nem néz arra.

Háromkor megérkezik Boka. Akkor fölmutatsz a meggyalázott erődre:

– Áts Feri volt itt az előbb. Elvitte a zászlót. Találkoztam is vele.

Óriási izgalom tör ki. De Boka gyorsan meghozza a döntést:

– Áts Feri azért vitte el a zászlót, hogy megijedjünk tőlük. Hát, nekünk eszünkben sincs. Ma este titokban mi is odamegyünk hozzájuk, a Fűvészkertbe. És otthagytunk egy üzenetet. Mindjárt megszavazunk egy vezetőt, aki irányítja a küldetést. Ha akarjátok, én megyek. És ha én leszek a vezető, akkor Csónakossal megyek, mert ő a legmagasabb. És Nemecekkal, mert ő a legkisebb. Mit gondoltok?

– Elmegyünk! – vágja rá valaki azonnal. Kitör a lelkesedés. Janó is előjön a kunyhójából, és odakiáltja:

– Elmegyünk!

Merthogy Janó tót, vagyis szlovák, és mókásan, de remekül beszél magyarul.

„Hihetetlen! – gondolod. – Talán még kapitánnyá is avatnak ez után.”

Ebben a pillanatban kopognak a Pál utcai kiskapun. Boka odaugrik. Lívia az, Csele nővére. Valamit csereberélnek, aztán Lívia kísétál a kapun. Boka pedig visszaül közétek, és egy kis csomagot bontogat. Két gukker van benne. Az egyiket a te kezébe nyomja.

– Ha megyünk, legyen nálad – mondja egyszerűen.

– Kösz – nézel rá. Aztán támad egy ötleted, és mielőtt meggondolnád, hangosan ki is mondd:

– *És visszalopjuk a zászlót is.*

Geréb elfintorodik, de a társaság megéltjez téged az ötlet miatt. Érdekes érzés. Talán volt a hangodban valami...

Homályosan érzed, hogy most újféle történet veszi kezdetét.

– Na jó – mondja akkor Boka. – Ki vezesse a küldetést?

Lapozz a 63-ra!

– Éljen! – kiáltja Csónakos, és füttyent, ahogy szokott: hosszút, éleset.

Mások is lelkesednek, a zászlóról beszélnek. Van, aki a vállát vonogatja közben, vagy suttogva-hadonászva vitázik a mellette ülővel, vagy csak gondolkodva üldögél. Végül mindenki bedobja a kalapba a cédulákat. Richter szedi ki és olvassa fel őket.

Az eredmény: a tizenkét szavazatból négy Bokáé, négy Gerébé – és négy a tiéd. Holtversenyben a három jelölt. Megdőböntő. És egyben nehéz ügy.

Csele menti meg a helyzetet.

– Holnap szavazzunk újra – mondja. – Mint a métánál, ha nem tudtunk megegyezni a kapitányokban. De holnap senki nem szólhat semmit. Nincsenek beszédek. Mindenki annak a nevét írja fel, akit ő akar, és kész.

Ha úgy érzed, a szavazásnál sokkal több bizalmat érdemeltél volna, lapozz a 141-re!

Ha nem bánod az eredményt, lapozz a 263-ra!

Kiállsz a fiúk elé.

– Hadd mondjak valamit!

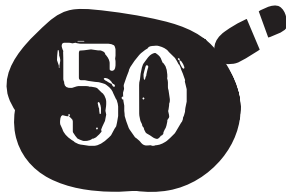
Eltelik pár másodperc, mire észreveszik „Nemecseket, a közlegényt”. De most senki nem utasít rendre. Még tart az előbbi éljenzés hangulata. Minden szem rád szegeződik, Bokái is. Jó lenne megpróbálni.

De egy pillanatra elszorul a torkod, mert felismered: nem nekik fontos, hogy vezető légy, hanem csakis neked.

Vajon ez baj? Ezt nehéz volna most eldönteni. Két hang beszél a fejedben. Az egyik azt mondja: „Bízz meg bennük, és mondd el őszintén, amit gondolsz.” A másik azt: „Vigyázz magadra, itt inkább taktika kell, ígérni, ijesztetni, szóval hatni rájuk.” Melyik hangra hallgatsz?

Ha taktikázol, lapozz az 50-re!

Ha megbíazol bennük, lapozz a 91-re!

– Láttam Áts Ferit a zászlóval a kezében elrohanni – mondod komolyan, míg végignézel a fiúkon. – A Pásztorokat már ti is láttátok közelről. Ezek a vörösingések gyorsak és erősek. Vagy ők kapnak el minket vagy a Fűvészkert őre. – Fölemeled a hangod. – De rám nem számítanak! Hogy én vezetem a csapatot. És ha megtudják az iskolában... Szerintem jobban kéne félni... A grund, a gittegyelet... Megtilthatnak mindent. Ha Rác tanár úr kérdőre von, akkor kiszedi az összes titkunkat... – Itt magad is megborzongsz. Meg is látják rajtad. Lejjebb viszed a hangodat. – Majd meglátjátok, rávesznek, hogy egymást is eláruljuk. Ki mer a tanári szobában hősködni?

Látod a társaid pillantásán, hogy valóban elhiszik ezt az összevisz-szaságot. Még te is elhiszed most. Végül is teljesen valószínű, hogy így lesz. Néhányan összesúgnak, Barabás gyanakvóan villantja a szemét Kolnayra, Kolnay meg Barabásra. Sikerülhet! Nagy levegőt veszel, és befejezed:

– „A kis Nemecekre” nem fognak gyanakodni! Valamit csak én tudok: észrevétlenül maradni. Ha én vezetek, akkor titokban maradunk! És én is Bokát és Csónakost vinném magammal. Elhozzuk a zászlót. Trükkösen! Tudok még párat! Megijesztjük a vörösingéseket. De ez úgy megy, ha most bizalmat adtok nekem.

A fiúk furán csendesek. Van, aki a vállát vonogatva suttog a szomszédjával, van, aki rosszállóan pislog, van, aki csak gondolkodva üldögél. De végül mindenki bedobja a kalapba a cédulákat. Richter hajtja ki és olvassa fel őket. Tizenkét emberből heten rád szavaztak.

Te lettél a vezér.

Most mi lesz?

Még nem találtál ki semmi konkrét tervet.

Megérzed, hogy mi kéne most: egy kis idő. Legszívesebben rögtön leülnél Bokával és Csónakossal, hogy most mi legyen. De hiszen azt ígérted, azt sugalltad: vannak trükkjeid, ötleteid... De csak elszánásod van. És hogy néz ki egy vezér, aki azt várja, hogy most vezessék?

Hirtelen ötlettel az őszinteséget választod.

– Köszönöm. Kell egy kis idő a terv pontosításához, ezért holnap megyünk a Fűvészkertbe.

Boka furcsán elhúzza a száját. Csónakos füttyent – kivételesen hal-
kan és csalódottan. Érzed, hogy a fiúk elkedvetlenedtek. Van, aki már
a holnapi leckéről beszélget. Van, aki csak kerüli a pillantásod. Igaz,
te is kerüled az övét. A társaság hamar, szinte köszönés nélkül szét-
széled.

Mit érzel leginkább?

„Rendben van ez így. Majd holnap megbékélnek.” – Lapozz a 186-ra!

„Ez dühítő. Ha én vagyok a vezér, bízniuk kéne bennem!” – Lapozz a 243-ra!

„Hát ezt elrontottam. Már bánom, azt hiszem.” – Lapozz a 116-ra!

– Csele, add ide a kalapotat!

Csele odalép Bokához. Boka forgatja a kezében a kalapot, aztán föl-emeli a fejét. Végignézi a földön üldögélő fiúkon.

– Úgy szavazzatok, hogy ez most a háború kezdete. Ernő, oszd szét a papírt.

Szolgálatkészén fölkel, és a feléd nyújtott papírt darabokra tépkedve kiosztod a fiúknak. Mindenki keresgél a zsebében, mert ott mindig akad egy alkalmas ceruzacsonk, és ha nem, hát akkor Csónakostól kérnek, akinek általában több is van.

Lépkedsz köztük. Az az igazság, hogy jólesett az előbbi éljenzés. Végre odafigyelnek rád. Mindig minden változhat. Arra gondolsz hirtelen: szívesen vezetnéd a küldetést. Csak ma este... Egy vagy közülük te is. Kipróbálhatnád magad vezetőként.

Főleg a zászló miatt, hiszen majdhogynem *tőled* lopták el. Hogy visszalopjátok, arra is te gondoltál egyedül!

Ha akarsz vezető lenni, ahhoz egy kis beszédet kell tartanod. Lapozz a 39-re!

Ha inkább csöndben Bokát támogatod, lapozz a 75-re!

75

Geréb váratlanul szólásra emelkedik.

– Boka, tudom, hogy te akarsz lenni a főnök. Mint mindig. És tudom, hogy a többiek is majdnem mind ezt akarják. De most nincs idő az udvariaskodásra. A Pásztorok tegnap, ma Áts Feri. Nem a Fűvészkertbe kell menni bohóckodni, hanem felkészülni a harcra. Már most. Ha én vezér lennék, ezt csinálnám. Csak ennyit akartam mondani.

Geréb leül. Boka ránéz:

– Én akkor leszek „főnök”, Geréb, ha többen szavaznak rám, mint rád. Kár ezen vacakolni. Tudom, hogy harc lesz a vége. De ha szó nélkül hagyjuk, hogy megraboljanak, ők felbátorodnak, mi meg elgyávulunk. Ha sikerül ma vezért kijelölni, és az én leszek, akkor ma este elmegyünk Nemecekkel és Csónakossal a Fűvészkertbe.

Ebben bízol te is. Felírod a papírcetlire: *Boka János*. Összehajtod, és bedobod a kalapba.

Lapozz a 81-re!

Richter emelt hangon olvassa a neveket a papírokról. Boka János, Geréb Dezső, Geréb Dezső, Boka János. Két pártra szakadt a társaság. Egyesek talán már a hadgyakorlatra vágnak. Vívni, védekezni, bekeríteni, küzdeni tanulni. Mások szívesen izgulnának a Fűvészkertbe indulókért. De talán van, aki Gerébet szereti jobban, van, aki Bokát, ennyi az egész.

Döntetlen. Hatan írták Boka nevét, hatan Gerébét.

Amikor két csapatban métáztok, akkor is van kapitányválasztás. És ha nem tudtok dönteni, előfordul, hogy a sértődött társaságok elvonulnak valami mást játszani. Külön-külön.

De most mi legyen? Itt most nem lehet „mást játszani”.

Csele menti meg a helyzetet.

– Holnap szavazzunk megint – mondja. – És senki nem szólhat senki érdekében. Nincs befolyásolás. Mindenki annak a nevét írja fel, akit akar.

Ha ez a javaslat neked is tetszik, lapozz a 200-ra!

Ha ma szeretnél újra szavazni, hátha este elmehetsz a Fűvészkertbe, lapozz a 151-re!

– Jólesett, hogy megéljeneztetek – kezdesz bele, és hirtelen már nem is izgulsz annyira. Csak egy kicsit. Leülsz a földre, hogy ne felülről nézz le rájuk, és folytatod. – Azt akarom csak mondani, de hát nevessetek ki, ha akartok... Hogy szívesen lennék én a vezér. Csak ma estére.

Néhányan valóban nevetni kezdenek. Boka most nem inti le őket. Kicsit összeszorul a gyomrod, és zavarodban te is elneveted magad. De akkor sem tágítasz.

– Jó, de inkább ne nevessetek. Hagyjátok, hogy elmondjam!

A fiúk tényleg elcsendesednek. Bokához fordulsz.

– Boka, igaz, hogy te egyszer már voltál a Fűvészkertben, de az régen volt. Szóval... szóval hogy hadd találjam ki én a ma esti tervet... Értitek, ugye? Én mindig közlegény vagyok, de nekem is vannak ötleteim, és én is úgy szeretem a grundot, mint ti. Be akarom bizonyítani. – Hallgatsz kicsit. Aztán eszedbe jut még valami. – Áts Ferit ma én lepleztem le, és vissza akarok vágni neki a lopásért. A zászlót is ezért mondtam. Hadd vezessem a küldetést, csak a ma estit!

Lapozz a 28-ra!

Beismered magadnak, hogy a félresiklott a terved. Ha ennyire nem örülnek a vezetőnek, az baj. Főleg, ha te is hasonlóképpen érzed. És trükkjeid sincsenek. Talán nem is kellene.

Hazasétálsz. De a rossz érzésed vacsorára elmúlik. Már pontosan tudod, mit fogsz tenni másnap.

Reggel megérkezel az iskolába. Az osztályba lépve a Pál utcaiak rád néznek.

Önkéntelenül is fancsali képet vágsz, és a fejedet két kezed közé fogod. „Bocs” – üzeni a tekinteted.

Kitör belőlük a nevetés. És a nevetés nem gúnyos, inkább felszabadult. Kicsit kárörvendő.

– Jól van már, elég! – mondd.

– Naná, papuskám – lök meg barátságosan Csónakos. – De azért kemény voltál.

Hát akkor rendben van. Már magyarázni sem kell. Beszéljünk másról.

Lapozz a 171-re!

– Szavazzunk újra! Aki bizonytalan volt, most szavazzon máshogy! Egy kissé kiáltva mondd ezt. A javaslatodat fintorok fogadják, a mindig vidám Csónakos sincs most melletted:

– Ne taktikázz, papuskám! Nem most leszel nagyvezír!

Úgy érzed, Csónakos alaposan félreértett, de a többiek is kinevetnek. Boka békésen azt mondja:

– Nekem teszik Csele ötlete. Ezt a döntést nem szabad elhamarkodni. Ma inkább játsszunk! Eleget ültünk már a fenekünkön.

Ha úgy érzed, végül is igazuk van, és inkább játszanál, lapozz a 255-re!

Ha otthagyd őket, mert ezt nem akarod eltérni, lapozz a 141-re!

Otthon egész éjjel azon tanakodsz magadban, hogy milyen taktikát, milyen trükköt eszelj ki vezetőként. Semmi nem jut eszedbe. Akkor idegesen azt gondolod: „Majd reggel.” De bosszúságodban elaludni sem tudsz. Hajnalban egyszer csak mindent megérintesz. Persze hogy nincs trükköd és taktikád! Hiszen semmit sem tudsz a Fűvészkertről. Nem ismered az utakat, a rejtékhelyeket. A vörösingesek szokásait sem. Pedig az sokat segíthetne. És tulajdonképpen mindig is érdekelt téged, hogy ők mit csinálnak, mit beszélnek, mitől olyan erősek.

Lehet, hogy nem azokkal vagy, akikkel szeretnél lenni? De akkor miért lettél itt vezető?

Másnap reggel az iskolában, az első szünetben Boka félrevon.

– Ernő, a csapatból páran hozzám fordultak, és hát... leváltanának. Nem akarják magyarázni. És én se. Gyere el délután a gyűlésre. Elfelejtjük az egészet, és szavazunk újra.

Egész délelőtt ezen rágódsz. Picit sem esik jól.

„Nem akarják magyarázni?” Hát akkor te sem. Pedig lehet, hogy volna mit. Lehet, hogy meghallgatnának.

Délután azért – mintha valamit remélnél ettől – elmész először a Fűvészkerthez. Megállsz a kovácsoltvas kapu előtt, az Üllői úti bejáratnál.

Akár be is mehetnél. Akár megtudhatnál róluk valamit. Akár tőlük. Akár velük.

Ha inkább visszafordulsz innen, és elmész a Pál utcai gyűlésre, lapozz a 171-re!

Ha úgy érzed, tulajdonképpen át is állhatnál a vörösingesekhez, lapozz a 77-re!

Csele javaslatát mindenki elfogadja. Már úgyszólván szívesebben métáznának. És abban sincs semmi különös, hogy Bokát és Gerébet akarjátok csapatkapitánynak. De Geréb nem vállalja. Akkor a másik kapitány Csele lesz.

Valaki hozza is az egyik erőd oldalához ásott „raktárból” a két labdát és az ütőt.

Más nem is nagyon kell a métához, mint labda és ütő. Boka a sarkával hosszú vonalakat húz a földre, sietve méri ki a pályát, a többieknek mutogat, vitatkozik. Csónakos az inge ujjával dörzsöli az ütő nyelét, ő tudja, miért. Ti pedig Leszikkkel a labdát és a pótlabdát gyúrogatjátok, hogy a nemezanyag laza legyen, és a labda jó felé szálljon, ha ütitek. Egyszer csak meghallod, hogy Geréb azt morogja: „Ma kellene menni.” Rosszkedvűnek látszik és zavarodottnak. Majd zsebre dugja a kezét, és köszönés nélkül a kiskapu felé indul.

Ezt furcsának találod. Hova akar menni Geréb? És ráadásul egyedül?

Ha szólsz erről Bokának, lapozz a 44-re!

Ha inkább magad akarsz Geréb nyomába eredni most azonnal, lapozz a 169-re!

243

Mire hazaérsz, te sem bízol már bennük. A szüleid nincsenek otthon. De neked most nem is ez a fontos. Eszed ágában sincs se várni, se taktikázni már. Alaposan felöltözöl – mert azért hűvös még a tavaszi este –, és a szürkületben elindulsz a Fűvészkert felé.

Egyedül.

Lapozz a 37-re!

